

«А МИ ХЛОПЦІ СІЧОВІІ: РАЗ, ДВА, ТРИ...»

Здавалося, репресії, облави, розправи над українськими повстанцями у сорокових роках минулого століття дещо приглушили патріотичний запал земляків. Але це тільки здавалося, бо волинська земля народила нових героїв, котрі були готові боротися за вільну Україну. У серпні 1951 року у Млинівському районі було створено підпільну юнацьку організацію, до якої входили студенти і старшокласники. Її засновниками стали студенти Ніжинського сільськогосподарського технікуму Анатолій Стасюк, Микола Савчук із Боремця, Василь Кваша із Завалля. З ініціативи Анатолія організацію назвали «Молода Січ».

Юнаки щиро вболівали за долю України, за долю повстанського руху. Вони поклялися один одному і вирішили гуртувати людей для продовження справи повстанців, виробити план і форму боротьби. Активістами «Молодої Січі» були Сергій Козачук із Брищ, Роман Бзоба з Любанівки, Володимир Рудь із Добрятина, Євген Іванашко з Адамівки, Микола Хоробчук і Ярослав Квашук із Ярославич, Марія Черняк і Євгенія Піскарська з Мальованої, Олексій і Георгій Квашуки із Завалля. Молодим борцям допомагали вчителі, дорослі, односельці: попереджували їх про небезпеку, оберігали від провокаторів.

У другій половині 1952 року робота «Молодої Січі» ускладнилася. Усім юнакам, котрі підлягали військовому призову, вручили повістки в армію. Учні, котрим виповнилося 14 років, зобов'язали їхати у так звані заклади фабрично-заводського навчання на Донбас. Багатьох фізично здорових чоловіків і жінок влада примушувала вербуватися. У колгоспах тоді за роботу майже нічого не платили. В армію були призвані Анатолій Стасюк та Олексій Квашук. Інші завербувалися і роз'їхалися на роботу.

Не всі витримали екзамен часу через слабкі знання ідей націоналізму, особливо такої засади як «Бог і Україна». Внаслідок атеїстичної пропаганди, комуністичної нівеляції багато хто втратив віру і надію. Ті, хто був вірний ідеї самостійності України, вважали: хай вона буде совіцькою чи капіталістичною, аби лишень самостійною і незалежною від Москви.

У цю лиху суспільну годину вистояли ті, хто по-справжньому любив Україну і вірив у Бога: Марія Черняк, Євгенія Піскарська, Микола Ходобчук та інші. За агітацію і пропагандистську роботу в лабета совітських органів потрапили Сергій Козачук і Володимир Снопневський. Багато учасників організації перейшли у глибоке підпілля, тобто в «Духовну Січ», або простіше – стали глибоко віруючими людьми, але зберігали вірність ідеї самостійності України і таким чином врятувалися від духовного занепаду. Такими морально стійкими були Олексій Квашук, його брат Георгій, Семен Шут, брати Мулярчуки.

**Зі спогадів одного із організаторів «Молодої Січі»
Василя КВАШІ.**